

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 243/2014-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. mája 2014 predbežne prerokoval sťažnosť M. Ch., zastúpenej advokátom Mgr. Alešom Zollerom, Považská 1980/4, Nové Mesto nad Váhom, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 13 ods. 1 písm. a), čl. 19 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp. zn. 27 C 105/2010 z 22. marca 2011 a rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5 Co 125/2011 z 20. marca 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. Ch. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. augusta 2013 doručená sťažnosť M. Ch. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy, práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 27 C 105/2010 z 22. marca 2011 (ďalej aj „rozsudok okresného súdu“) a rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co 125/2011 z 20. marca 2012 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresný súd napadnutým rozsudkom zaviazal sťažovateľku, ktorá bola v procesnom postavení žalovanej, zaplatiť žalobcovi sumu 1 259 € spolu s príslušenstvom s odôvodnením, že žalobca splnomocnil sťažovateľku na predaj svojho podielu na pozemkoch, pričom k prevodu nehnuteľností došlo vkladom Správou katastra T., a súčasne, ako vyplýva z predmetnej kúpnej zmluvy, na žalobcu pripadla časť kúpnej ceny vo výške žalovanej čiastky 1 259 €, ktorú bola sťažovateľka povinná žalobcovi vydať, čo však do podania žalobného návrhu riadne neučinila.

3. Sťažovateľka sa nestotožnila so závermi súdu prvého stupňa a podala proti nemu odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok okresného súdu v napadnutej časti potvrdil a účastníkom nepriznal náhradu trov konania. Sťažovateľka považuje rozsudky súdov oboch inštancií za arbitrárne, porušujúce jej označené základné práva a v tejto súvislosti svoju ústavnú sťažnosť odôvodňuje v podstatnom takto:

«Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil tak, že z výpovede navrhovateľa i odporkyne zistil, že navrhovateľ splnomocnil odporkyňu pri predaji pozemkov pre Slovenské elektrárne, a. s., na ktorých mal navrhovateľ podľa výpisu z katastra nehnuteľností podiel 4/556. Vo veci predaja predmetných pozemkov sa vyhotovila spoločná kúpna zmluva, v ktorej odporkyňa zastupovala všetkých podielových spoluvlastníkov Pozemkového spoločenstva podielnikov O. (ďalej len „PSPO“), aj navrhovateľa. Súd zistil, že kúpnu zmluvou č... zo dňa 25.11.2008 previedli podieloví spoluvlastníci ako predávajúci na kupujúceho Slovenské elektrárne, a. s., novovytvorené parcely v k. ú. O. Navrhovateľ ako predávajúci č. 26 previedol na kupujúceho svoj podiel za čo mu podľa rozpisu kúpnej ceny prináležala čiastka 1259 €. Ako vyplýva z plnomocenstva zo dňa 15.12.2007 navrhovateľ splnomocnil na všetky úkony súvisiace s predajom svojho podielu na predmetných nehnuteľnostiach odporkyňu, ktorá plnomocenstvo prijala. Právne súd

posúdil vzájomný vzťah účastníkov ako príkaznú zmluvu podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka. Odporkyňa bola splnomocnená navrhovateľom vykonať všetky potrebné úkony v súvislosti s predajom predmetných nehnuteľností, resp. spoluvlastníckeho podielu navrhovateľa. Podľa súdu nebolo pochyb, že medzi navrhovateľom ako príkazcom a odporkyňou - sťažovateľkou ako príkazníkom bola uzavretá príkazná zmluva. Svedčí o tom plnomocenstvo, ktoré odporkyňa prijala. Podľa súdu bola odporkyňa sťažovateľka ako príkazník povinná previesť na príkazcu všetok úžitok z vykonaného príkazu. Týmto úžitkom mala byť kúpna cena. ...

Odvolačný súd mal za preukázané, že navrhovateľ v zastúpení predsedníčky „PSPO“ M. Ch. na základe plnomocenstva vlastníkov predávanej nehnuteľnosti uzatvoril s kupujúcim Slovenské elektrárne a.s. Bratislava kúpnu zmluvu, predmetom ktorej bol prevod novovytvorenej parcely, s tým, že navrhovateľ previedol na kupujúceho svoj podiel, za čo mu prináležala čiastka 1.250,- €. Vklad vlastníckeho práva bol príslušnou správou katastra povolený 05.12.2008. Uzavretiu predmetnej kúpnej zmluvy predchádzalo plnomocenstvo, ktorým navrhovateľ splnomocnil predsedníčku „PSPO“ - sťažovateľku, na vykonanie právnych úkonov a zastupovanie v súlade so stanovami „PSPO“ a uzneseniami valného zhromaždenia, vo veci uzatvárania a podpisu nájomných a kúpnych zmlúv fyzickými a právnickými osobami k pozemkom tvoriacimi spoločnú nehnuteľnosť v „PSPO“, v konaniach pred orgánmi štátnej správy a súdmi SR. S názorom odporkyne - sťažovateľky, že vlastníctvo navrhovateľa bolo v čase uzavretia kúpnej zmluvy pochybné, sa odvolací súd vysporiadal tak, že ona nie je oprávnená podrobiť svojmu prieskumu vlastníctvo navrhovateľa a následne mu preto nevyplatiť kúpnu cenu, ktorú podľa názoru odvolacieho súdu za navrhovateľa prevzala a ktorou disponuje. Odvolací súd mal za to, že obrana odporkyne - sťažovateľky nebola dôvodná a jej odvolanie nebolo opodstatnené. ...

Nie je zrejmé na základe akých úvah dospel prvostupňový súd ku skutkovým zisteniam, že plnomocenstvo zo dňa 15.12.2007, ktorým člen pozemkového spoločenstva podielnikov O... splnomocnil predsedu tohto spoločenstva - sťažovateľku na zastupovanie v súlade so stanovami „PSPO“ vo veci uzatvárania a podpisu nájomných a kúpnych zmlúv, je možné považovať za príkaznú zmluvu a z čoho vyvodili oba súdy záver, že sťažovateľke vznikla povinnosť vydať navrhovateľovi ako príkazcovi úžitok z príkazu, ktorým je kúpna cena. Nie je zrejmé ani to, na základe čoho dospel odvolací súd k záveru, že navrhovateľka

prevzala kúpnu cenu a disponovala ňou. Ide o nedôvodné a špekulatívne konvertovanie právneho úkonu a „prispôsobovanie“ výsledkov dokazovania, výroku rozhodnutia v merite veci.

Uvedený záver je neopodstatnený, pretože rozsah úkonu, ktorý bol v mene zastúpeného vykonaný splnomocneným zástupcom - sťažovateľkou, je limitovaný práve rozsahom predmetného splnomocnenia a to v bode a.), podľa ktorého sa splnomocnenie udeľuje vo veci „uzatvárania a podpisu nájomných a kúpnych zmlúv s fyzickými a právnickými osobami k pozemkom tvoriacim spoločnú nehnuteľnosť v podielovom spoluvlastníctve podielnikov PSP O.“. Obsahom predmetného plnomocenstva nie je žiaden príkaz ani iný pokyn na zaplatenie výnosu z predaja (kúpnej ceny) splnomocniteľovi. Sťažovateľka dokonca ani nebola splnomocnená na prevzatie kúpnej ceny, či akékoľvek disponovanie s ňou, preto kupujúci uhradil kúpnu cenu nie k jej rukám ale na účet „PSPO“. Od samého začiatku bolo nakladanie s kúpnu cenou mimo dispozičnej sféry sťažovateľky.

Sťažovateľka namieta, že oba sudy ako prvostupňový tak aj druhostupňový sa napriek jej námietkam nevysporiadali ani s otázkou jej pasívnej vecnej legitímácie. Sťažovateľka nie je držiteľom/disponentom úžitkov, ani dlžníkom navrhovateľa a namieta, že na jej strane nejestvuje pasívna vecná legitímácia od samého začiatku. Napadnuté rozsudky nedôvodne zasahujú do jej súkromnej sféry a sú podľa nej nezákonné. V konaní bolo spoľahlivo preukázané, že peňažné prostriedky z predaja nehnuteľnosti boli poukávané na účet „PSPO“ dňa 19.12.2008, že o spôsobe s ich nakladaním rozhodlo Valné zhromaždenie „PSPO“ dňa 18.04.2009 väčšinou spoluvlastníkov, a že žalobca splnomocnil sťažovateľku nie ako fyzickú osobu M. Ch. ale ako zvoleného predsedu a člena Pozemkového spoločenstva podielnikov O. M. Ch., konajúcu v súlade s pokynmi Valného zhromaždenia „PSPO“. Súd sa preto musí vysporiadať i s vôľou spoluvlastníkov združených v „PSPO“ o tom ako má toto spoločenstvo prostredníctvom štatutára po rozhodnutí väčšiny spoluvlastníkov naložiť s majetkom, ktorý je predmetom podielového spoluvlastníctva. ...

Sťažovateľka tiež namieta, že oba konajúce sudy sa prednostne mali vysporiadať s dôležitou predbežnou otázkou, ktorá sa rieši od dňa 29.02.2008 pred Okresným súdom v Trenčíne sp. zn.: 26C/3/2008 v právnej veci navrhovateľky M. Ch. a spol. proti odporcovi

SR - Slovenský pozemkový fond a spol. o určenie vlastníckych práv k nehnuteľnostiam + PO. Do dnešného dňa síce konajúci súd nenariadil ani prvé pojednávanie vo veci ale rozhodnutie v tejto veci bude mať významný vplyv na posúdenie aktívnej vecnej legitímácie aj navrhovateľa v právnej veci uvedenej v tejto sťažnosti, pretože nie je vylúčené, že vlastníkom podielu, z ktorého sa domáha vyplatenia žalovanej sumy ani v skutočnosti nie je.»

4. Na podporu svojej argumentácie sťažovateľka v ústavnej sťažnosti poukazuje aj na rozhodnutia súdov prvej inštancie v jej iných veciach, ktoré síce neboli ku dňu podania ústavnej sťažnosti právoplatné, avšak ktorými boli žalobné návrhy v skutkovo identických veciach zamietnuté pre nedostatok pasívnej legitímácie sťažovateľky.

5. Na základe uvedeného sťažovateľka v petite sťažnosti žiadala vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených základných práv podľa ústavy a dohovoru rozsudkom okresného súdu a rozsudkom krajského súdu, napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil, priznal finančné zadošťučinenie v sume 2 922,24 € a náhradu trov konania.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

8. Podľa čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy povinnosti možno ukladať zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd.

Podľa čl. 19 ods. 2 ústavy každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

9. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V súlade s uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

10. Pri prerokovaní časti sťažnosti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie označených základných práv a slobôd rozsudkom okresného súdu, ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Toto ustanovenie ústavy limituje hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov, a to tým spôsobom, že sťažovateľka má právo domáhať sa ochrany základných práv a slobôd na ústavnom súde iba v prípade, ak jej túto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné súdy (mutatis mutandis napr. I. ÚS 103/02, I. ÚS 269/06). Podstatou účinnej ochrany základných práv sťažovateľky je okrem iného aj opravný prostriedok, ktorý sťažovateľka využila vo vzťahu k základným právam a slobodám, porušenie ktorých sa namieta a ktorý jej umožňoval odstrániť stav, v ktorom vidí porušenie svojich základných práv a slobôd.

11. Ústavný súd teda vzhľadom na princíp subsidiarity nemá právomoc preskúmať rozsudok okresného súdu ako súdu prvého stupňa, pretože jeho rozhodnutie preskúmal krajský súd v dôsledku odvolania sťažovateľky. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti (teda vo vzťahu k rozsudku okresného súdu) odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

12. Ústavný súd v ďalšom preskúmal možnosť porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu.

13. Podľa stabilizovanej judikatúry obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Pokiaľ ide o medze zasahovania ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ústavnému súdu neprislúcha hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia veci všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti (obdobne napr. II. ÚS 1/95, II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08). Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo záväznou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách.

Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli do takej miery zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, že by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07).

14. Ústavný súd konštatuje, že námietky sťažovateľky uvedené v ústavnej sťažnosti sa prekrývajú s jej právnou argumentáciou uplatnenou v konaniach pred všeobecnými súdmi, pričom krajský súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku vysporiadal s nimi v podstatnom takto:

„Súd dospel k záveru, že návrh je dôvodný. Z pripojeného spisu Správy katastra T. vyplýva, že odporkyňa bola splnomocnená navrhovateľom vykonať všetky potrebné úkony v súvislosti s predajom vyššie popísaných nehnuteľností, resp. spoluvlastníckeho podielu pripadajúceho na navrhovateľa. Niet teda pochyb, že medzi navrhovateľom ako príkazcom a odporkyňou ako príkazníkom bola uzavretá príkazná zmluva. Svedčí o tom plnomocenstvo, ktoré odporkyňa od navrhovateľa prijala. To, že samotná príkazná zmluva nebola uzavretá písomne, nespôsobuje jej neplatnosť, nakoľko zo zákona nevyplýva, že by príkazná zmluva musela byť uzavretá v písomnej forme. Ako ďalej vyplýva z § 727 Občianskeho zákonníka, odporkyňa ako príkazník bola povinná previesť na príkazcu všetok úžitok z vykonaného príkazu. V prejednávanej veci je týmto úžitkom kúpna cena, resp. časť pripadajúca na navrhovateľa. ...

V posudzovanej veci je po obsahovej stránke nepochybné, že plná moc udelená odporkyni na vykonanie právnych úkonov a zastupovanie v súlade so stanovami Pozemkového spoločenstva podielnikov O. a uznesenia valného zhromaždenia spĺňa náležitosti požadované § 31 OZ a preto nie je možné uvažovať o jeho neplatnosti v zmysle § 37 OZ. Na základe tohto plnomocenstva odporkyňa uzatvorila aj za predávajúceho č. 26, teda navrhovateľa kúpnu zmluvu, s tým, že kúpna cena je špecifikovaná podľa výšky spoluvlastníckeho podielu v prílohe č. 1 kúpnej zmluvy a na predávajúceho navrhovateľa takto pripadol podiel na kúpnej cene v žalovanej výške, to znamená v sume 1.259 Eur.

Odporkyňa založila svoju obranu v prejednávanej veci na tom skutkovom základe, že vlastnícke právo navrhovateľa je pochybné. Odvolací súd poukazuje na ust. § 7 písm. c/ zákona č. 162/95 Z. z., ako aj § 70 ods. 1 citov. zákona, z ktorého vyplýva, že údaje katastra sú hodnoverné, ak sa nepreukáže opak. Výpis z listu vlastníctva je dokladom o stave zápisov

v katastri nehnuteľností. V prípade, ak zápis v katastri nehnuteľností nezodpovedá skutočnosti, má skutočnosť prednosť pred katastrom. V predmetnej veci si navrhovateľ uplatnil nárok na zaplatenie kúpnej ceny za uzavretú kúpnu zmluvu, ktorý vyplýva zo zmluvy, ktorú ako splnomocnená zástupkyňa odporkyne za navrhovateľa uzavrela. Odporkyňa, hoci zastáva názor, že vlastníctvo navrhovateľa bolo v čase uzavretia kúpnej zmluvy pochybné, nie je oprávnená podrobiť svojmu prieskumu vlastníctvo navrhovateľa k prevádzaným nehnuteľnostiam a následne z tohto dôvodu nevyplatiť navrhovateľovi kúpnu cenu, ktorú v súvislosti s udeleným plnomocenstvom za navrhovateľa prevzala a ktorou disponuje. Vlastnícke právo navrhovateľa nebolo žiadnym spôsobom kvalifikovane spochybňované, a preto bolo potrebné uzavrieť, že údaje o vlastníctve v čase uzavretia kúpnej zmluvy preukazovali vlastníctvo navrhovateľa k prevádzaným nehnuteľnostiam a tieto bolo potrebné považovať za pravdivé, pretože ich opak nebol preukázaný. Obrana odporkyne, založená na tvrdení, že navrhovateľ nebol vlastníkom na jemu pripadajúci podiel prevádzanej nehnuteľnosti, preto nebola dôvodná a jej odvolanie nebolo opodstatnené.“

15. Z predloženej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka v podstate požaduje revíziu rozsudku krajského súdu, ktorým sa jej odvolaniu proti rozsudku okresného súdu nevyhovelo. Ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd vo svojom rozsudku dostatočne vyhodnotil vykonané dokazovanie, na sporné otázky namietané sťažovateľkou dal ústavne konformným spôsobom kvalifikované odpovede, a preto aj ústavný súd ho považuje za dostačujúci a ústavne relevantný. V citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku krajský súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré potvrdil rozsudok okresného súdu. Okolnosť, že sťažovateľka má odlišný názor, nezakladá porušenie označených základných práv a slobôd. Ústavný súd preto nemá dôvod zasahovať do záverov krajského súdu. Ústavný súd k tomu ďalej poznamenáva, že základné právo na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie garantované ústavou a dohovorom neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho ani účelovo chápať tak, že jeho naplnením je vyhovieť všetkým návrhom účastníka konania (napr. II. ÚS 4/94, I. ÚS 8/96).

16. O arbitrárnosti a svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu právny výklad krajského súdu tieto znaky nevykazuje, a preto ústavný súd dospel k záveru, že k porušeniu sťažovateľkou označeného základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru nedošlo.

17. Z dôvodu presvedčivosti tohto rozhodnutia k námietke sťažovateľky, že predmetné splnomocnenie nebolo žalobcom udelené sťažovateľke ako fyzickej osobe, ale toto splnomocnenie bolo udelené pozemkovému spoločenstvu, v mene ktorého bola sťažovateľka oprávnená konať, s čím súvisí aj namietaný nedostatok pasívnej legitimácie v spore, ústavný súd uvádza, že dotknuté pozemkové spoločenstvo nedisponuje právnou subjektivitou, a teda ani spôsobilosťou na právne úkony, takže neexistuje ako samostatný subjekt práva. Z uvedeného je tak zrejmé, že žalobca nemohol udeliť splnomocnenie na uzavretie kúpnej zmluvy na účel predaja svojho spoluvlastníckeho podielu na nehnuteľnosti neexistujúcemu subjektu práva, t. j. nemohol ho udeliť neexistujúcej právnickej osobe, za ktorú a v mene ktorej by sťažovateľka bola oprávnená toto splnomocnenie prijať. Inak povedané, sťažovateľka prijatím takéhoto splnomocnenia nemohla zaviazat' na aktivitu právne neexistujúci subjekt, navyše ak v danom prípade išlo o splnomocnenie na uzavretie právneho úkonu (kúpnej zmluvy), na uzatvorenie ktorého by pozemkové spoločenstvo aj tak nemalo spôsobilosť na právne úkony. Ak by žalobca chcel na uzatvorenie kúpnej zmluvy splnomocniť pozemkové spoločenstvo bez právnej subjektivity, musel by toto splnomocnenie udeliť každému členovi, resp. všetkým členom tohto pozemkového spoločenstva, ktorí by ho museli prijať (každý z nich), a následne by títo členovia pozemkového spoločenstva (každý z nich) na tento právny úkon splnomocnili sťažovateľku.

18. Skutočnosť, že v iných ako ústavným súdom preskúmvanej veci okresný súd zaujal odlišné právne stanovisko, nie je pre krajský súd ani pre ústavný súd záväzná, pretože tieto iné rozhodnutia neboli predmetom prieskumu ústavného súdu a v dôsledku toho nemožno automaticky vyvodit' predpoklad o ústavnosti záverov vyslovených v týchto iných

veciach. Taktiež ústavný súd nemôže posudzovať a vysloviť arbitrárnosť napádaného rozhodnutia všeobecného súdu len z toho dôvodu, že na súde prebieha iné konanie (v konkrétnych okolnostiach tejto prerokovávanej veci ide o konanie o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti), ktoré môže mať vplyv pre ďalšie právne vzťahy.

19. Naostatok ústavný súd dopĺňa, že v obdobných veciach sťažovateľky, a to v konaní vedenom pod sp. zn. I. ÚS 479/2013 a sp. zn. II. ÚS 468/2013, zaujal identické stanovisko ako vo veci preskúmvanej v tomto konaní, a preto ústavný súd v podrobnostiach odkazuje aj na uznesenia prijaté v označených konaniach, ktoré boli sťažovateľke riadne doručené.

20. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05). Dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je teda absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. O taký prípad išlo aj v prerokovávanej veci, preto ústavný súd z uvedených dôvodov považuje sťažnosť za zjavne neopodstatnenú.

21. V závere k namietanému ustanoveniu čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy ústavný súd dopĺňa, že označené ustanovenie má charakter ústavného princípu, ktorý sú povinné rešpektovať všetky orgány verejnej moci pri výklade a uplatňovaní ústavy. Tieto ustanovenia ústavy sú vždy implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu, t. j. aj jeho rozhodovania o porušovaní základných práv a slobôd garantovaných ústavou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a preto ak neboli porušené základné práva a slobody sťažovateľky, nie je potrebné deklarovať ani porušenie týchto ustanovení ústavy (IV. ÚS 119/07). Sťažovateľka

namietala aj porušenie čl. 19 ods. 2 ústavy, avšak len z dôvodov arbitrárnosti záverov rozsudku okresného súdu a krajského súdu. Keďže základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu porušené nebolo, v nadväznosti na to nemohlo dôjsť ani k porušeniu ďalšieho sťažovateľkou označeného práva podľa čl. 19 ods. 2 ústavy.

22. Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde o odmietnutí sťažnosti, tak ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

23. Keďže sťažnosť bola odmietnutá pre jej zjavnú neopodstatnenosť, ústavný súd nemohol rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky, ktoré sú viazané na skutočnosť, že sťažnosti bude vyhovené.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. mája 2014